

מאות אלפים

נדהמו למראה

פניה הקבואות

על המסך הקטן

והיא טוענת:

זרקו אותי למים

בלי אמונים

ה התעללות באשה היפה בוצעה לי עיני מאות אלפי צופים — ואיש מהם לא יכול היה להשיע. למען האמת, ידעו רק מעטים מה מתרחש לגד עיניהם. רבבות עם ישראל, שישבו בליל השישי האחרון מול המסך הקטן כשהם צופים, כמינהגם, ממצב של נירוואנה בתוכניות הפרשלות, ראו לפתע פרצוף חדש, עם פתיחת התוכנית היום השישי, מגאזין-היוקרה של הטלוויזיה. היה זה פרצוף נבוך, קפוא, של מגלישה חדשה שלא ידעה מה לעשות עם מבטה, עם פיה, עם חיוכה, עם הבעתה. עם כלום. לב מי לא התכווץ למראה עיני האיילה המפחדות שלה? איזהו הצופה, ויאה הקשוח בגברים, שלא נמס ליבו למראה מסכת הדרותיה מול עינה האכזרית של המיפלטת האלקטרונית?

מקסימה, יפה,

משוחררת

ל אדה המכירים אותה אישית, ולי אותם מבין מאות אלפי הצופים שזכרו את המגישה החדשה מימים עברו, היווה מראה האנוסה שלה בזיוון כפול ומכופל, התעללות אכזרית בקורבן הדי-מפסע. שכן לוותיקי הצופים לא היו פניה של מאיה תבורי חדשה.

עוד לפני שלוש שנים, כשהטלוויזיה רק החלה יוצאת מחיתוליה, כבר קישטו הפנים הנאות, שאותן הגיל (40) אינם ניכרים בהן, את המסך הקטן. באותה תקופה נימנתה מאיה על משתתפיה הדי-קבעים של תוכנית הבידור שהופקה עלי ידי נעמי קפלנסקי, ושודרה במשך כשנה, רגע, חושבים...

הופעתיה של מאיה באתה תוכנית זכו לגל שבח והלל של אנשי מקצוע. בראשית השבוע שעבר, כשעמד יעקב בן-הרצל, מפיץ התוכנית היום השישי, בפני הצורך הדחוף למצוא מגיש לתוכניתו, נזכר בשמה של מאיה תבורי. חיפושיו של בן-הרצל אחרי מגישה מוצלחת לתוכניתו, ונסיגותיו לרענן ול"הרחיב את חוג המראיינים שלו, נמשכים כבר זמן רב. הם גברו שבעתיים אחרי שטומי לפיד נואש מסיכוייו למצוא-הן בר עיני המצלמה, הרים ידיים ועזב. לרגע קיווה בן-הרצל למלא את החסר נוכח חידוש פעילותו התיאטרונית של עודד קוטלר, שהיה המגיש המקורי של התוכנית האחרונה, אלא שכל המאמצים לי שחררו מהתיאטרון לא עזרו.

ביום הראשון, ערב יום כיפור, עדיין לא ידע המפיץ המודאג מי ינחה את תוכניתו. "היפשת אשה", הוא מספר בקולו השי עמוק, "שלא תהיה בדרנית. רציתי מישהי אינטליגנטית, המסוגלת לעבור את מיבר הן-ההופעה האכזרי בפני המצלמות. מי שהו הזכיר באוזני את שמה של מאיה. אמרו לי: למה לא תיקח אותה? היא טובה, עברתי על הסרטים הישנים של רגע חושבים, היא באמת הייתה נפלאה שם: מבריקה, יפה, והעיקר — משוחררת. "התקשרתי איתה, והצעתי לה להנחות את התוכנית שלי. היא התלהבה מהרעיון. הייתי בטוח שיש לי מנחה מצוינת, ובי ניתי עליה הרבה. מאחר וידעתי שיש לה נסיון בהופעה בפני המצלמה — אם כי

מאיה היאנוסה

מאיה תבורי

בתנאים שונים — לא העליתי על דעתי שהיא תשתנה כל כך. למה היא השתנתה כל כך? כיצד יכור לה בכלל אישיות טלוויזיונית להשתנות כל-כך — מהקצה אל הקצה? מה גרם לכך? מי אשם בכך? מה שקרה מצביע על השיטה החובבנית בה מתנהלת העבודה בטלוויזיה. את מחירה של חובבנות זו, משלמים מאות אלפי צופים מתייסרים וסובלים, הנאלצים לראות טרגדיות כמו זו של יום השישי האחרון.

כמעט שבוע ימים הלך מאז שודרה התוכנית, ומאיה תבורי עדיין

מדוכדכת. הלום הטלוויזיה, שתפס טוב, לרגע, את מקומם של חלומות ישנים על קאריירה של שחקנית — התנפץ באכזריות על סף התגשמותו.

כשהיא יושבת במישרדה במזרעצה לצרכנות, בה היא עובדת במקצועה, כעורכת-דין, קשה לה מאיה, נשואה ואם לשני ילדים, להימנע מנימת האשמה בדבריה: איך יכולתי לדעת שזה קשה כל-כך להגיד מילים פשוטות כמו: ערב טוב וחג שמח' לתוך המצלמה — בלי להיראות קרה וקפואה? אף אחד לא טרח להסביר לי את זה קודם. לוא לפחות היו מראים לי פעם אחת איך אני נראית, הייתי יכיר לה לחקן את השגיאות שעשיתי — או להחליט לוותר על כל העסק.

נכון שהופעתי כבר בתוכנית בטלוויזיה. אבל אז דיברתי אל אנשים — ולא אל מצלמות. מהר מאוד התברר לי, הן פעם, שאלה הם שני דברים שונים לגמרי. אבל זה כבר היה מאוחר מדי. יעקב, שאותו אני מכירה עוד מתקופת הלימודים, כשהופענו יחד בתיאטרון של האוניברסיטה, התקשר איתי ביום ראשון ושאל אותי אם אני מוכנה להנחות את התוכנית שלו, הסכמתי מיד. אני אהבת להופיע בטלוויזיה, ותמיד היו לי חלומות דרמה ומשחק.

נפגשנו ביום שלישי. יעקב הראה לי את הטקסט, ועשינו עליו חזרות. הפגישה הראשונה שלי עם המצלמות הייתה ביום חמישי — ביום שבו הוקלטה התוכנית.

המצלמה

הקפיאה אותי

כ שהגענו לירושלים, בתשע בבוקר קר, התברר שמצלמים שם את תיר אטרון הבובות. בגלל זה התחילה ההקלטה רק בארבע אחרי הצהריים. בשש נאלצנו להפסיק בגלל שביתת העובדים. המשכנו לעבוד רק בתשע ורבע. ברבע לעשר, כשנפרדתי מהקהל, לא ידעתי אם אני אומרת לו שלום בגלל שרק עכשיו הגעתי — או בגלל שאני כבר הולכת. יעקב אמר לי כל הזמן: "כשאת מסתכלת לתוך המצלמה, תחשבי שעומד מולך גבר יפהפה, ואת מדברת אליו". אבל לא יכולתי. כל מה שראיתי — זו מצלמה. והיא הקפיאה אותי. בתוכנית רגע, חושבים בימי חיינו צריכה בכלל להסתכל לי מצלמות, דיברתי רק עם אנשים.

במשך כל הזמן, הפעם, נפנו לי הורי אות. איך להחזיק את הראש. לאיפה להסתכל. זה הצליח רק לבלבל אותי עוד יותר. בסוף, כשביקשתי מיעקב לחזור עוד פעם על קטע הסיום — הרגשתי ברור שהוא לא טוב — כבר לא היה זמן. זה היה גורא. הדמעות חנקו אותי. כשחזרתי הביתה, לא הצלחתי להירדם. עד כאן, סיפורה של מאיה.

רע

במיעוטו?

ה יום, מגזיר יעקב בן-הרצל — בעיר דיגות — את הופעתה של מאיה בתוכניתו: "נסיון הדיפעמי שלעצמי לא הצליח". קובע הוא: "לדעתי, אי-אפשר לחזות מראש נסיגות-נפול מסוג זה. הכי רחי הוא, שהטלוויזיה תכשיר את מראייניה על חשבון זמנו וסבלנותו של הצופה". מסביר בן-הרצל: "בתנאים שבהם הי טלוויזיה שלנו עובדת, אין אפשרות לבר חון כל מועמד ממש לפני המצלמות — ועוד בתנאים שבהם יצטרך להופיע, אולפן עולה הן-תועפות. באולפן בירור שלי, כל רגע מחושב.

המקרה של מאיה היה הרע במיעוטו. היה לה נסיון קודם לפני המצלמות. הייתה לי גם אפשרות להעריך את הקול הרדיופוני שלה, והסקתי שהיא מתאימה להופיע לפני המצלמות.

"מי היה יכול לתאר לעצמו שהיא תשתנה כל-כך, ברגע שתיפנה אל המצלמה? לדעתי, היא פשוט קיבלה הלם. אחי רת, אני לא יכול להסביר את זה. נכון, שזה קורה שאנשים משתנים כל-כך ברגע שמתחילה ההקלטה. זה כבר קרה לי כמה פעמים, אבל זה נדיר.

"עוד כשישבנו במזנון, לפני ההקלטה, היא הייתה שקטה לגמרי. אפילו הבמאי, יעקב אסל, אמר לה שהיא יותר מדי רגועה. אז, באמת, איך אפשר היה לחזות שדבר כזה יקרה?"